Sygn. akt II SAB/Kr 42/25

ODPIS

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2025 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w składzie następującym:

Przewodniczący SWSA Sebastian Pietrzyk

Sędziowie: SWSA Monika Niedźwiedź

AWSA Anna Kopeć (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2025 r. na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym

sprawy ze skargi Komisji Międzyzakładowej Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Inicjatywa Pracownicza przy Uniwersytecie Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie i Nowej Erze

na przewlekłe prowadzenie przez Rektora Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie

postępowania w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej

na wniosek z dnia 11 grudnia 2024 r.

I. umarza postępowanie w zakresie zobowiązania organu do wydania aktu lub podjęcia czynności;

II. stwierdza, że Rektor Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie prowadził postępowanie w sposób przewlekły z rażącym naruszeniem prawa;

III. w pozostałym zakresie oddala skargę;

IV. zasądza od Rektora Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie na rzecz Komisji Międzyzakładowej Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Inicjatywa Pracownicza przy Uniwersytecie Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie i Nowej Erze kwotę 100 (sto) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

WOJEWÓDZKI SĄD ADMINISTRACYJNY W KRAKOWIE

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność
Starszy Referent
Katarzyna Opiłka

Sygn. akt II SAB/Kr 42/25

UZASADNIENIE

Komisja Międzyzakładowa Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Inicjatywa Pracownicza przy Uniwersytecie Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie i Nowej Erze wniosła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie skargę na przewlekłe prowadzenie postępowania w sprawie udostępnienia informacji publicznej na wniosek z dnia 11 grudnia 2024 r. przez Rektora Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie.

Strona skarżąca zarzuciła organowi naruszenie art. 4 ust. 1 w zw. z art. 1 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 13 ust. 1 i 2 z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. 2022 r. poz. 902 z późn. zm., zw. dalej: u.d.i.p.) - poprzez prowadzenie postępowania w sprawie udostępnienia informacji publicznej w sposób opieszały i niesprawny, poprzez nadmierne komplikowanie przedmiotowego postępowania i podejmowanie zbędnych czynności, co skutkowało nieudzieleniem żądanej informacji publicznej w ustawowym terminie i dopuszczeniem się przez Rektora Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie przewlekłego prowadzenia postępowania administracyjnego.

Podnosząc powyższe zarzuty, na podstawie art. 149 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi strona skarżąca wniosła o:

1) zobowiązanie Rektora Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie do rozpoznania-wniosku Skarżącej z dnia 11 grudnia 2024 r. w terminie 7 dni od dnia doręczenia organowi odpisu prawomocnego wyroku wraz z aktami sprawy,

2) stwierdzenie, że Rektor Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie dopuścił się przewlekłego prowadzenia postępowania administracyjnego z rażącym naruszeniem prawa,

3) wymierzenie Rektorowi Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie grzywny w wysokości 80 037,90 zł stanowiącej dziesięciokrotność przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej w 2024 roku, ogłaszanego przez

Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego,

4) zasądzenie od Rektora Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie na rzecz Skarżącej zwrotu kosztów postępowania sądowego.

W uzasadnieniu skargi wskazano, że strona skarżąca wnioskiem z dnia 11 grudnia 2024 r. zwróciła się do Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej o udostępnienie informacji publicznej co do zakresu obowiązków, liczby pracowników oraz dodatkowego wynagrodzenia za pracę na rzecz związków zawodowych pracowników niebędących nauczycielami akademickimi, którzy są zatrudnieni w grupie pracowników naukowo-technicznych w Uniwersytecie Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie.

Pismem z dnia 23 grudnia 2024 r. Uniwersytet Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie poinformował wnioskodawcę, iż wnioskowane informacje nie mogą być udostępnione w terminie 14 dni z powodu „okresu świątecznego i zwiększonej absencji pracowników z właściwych merytorycznie jednostek organizacyjnych Uczelni", a wniosek zostanie rozpatrzony w możliwie najszybszym terminie, nie dłuższym niż 2 miesiące od daty złożenia wniosku.

Pomimo złożenia ponaglenia, do dnia złożenia skargi tj. do 22 stycznia 2025 r. odpowiedzi na wniosek nie udzielono.

W odpowiedzi na skargę strona przeciwna wniosła o umorzenie postępowania, ewentualnie o oddalenie skargi w całości.

W odniesieniu do zarzutów skargi wskazano, iż w dniu 3 lutego 2025 r. skarżący związek otrzymał na wskazany przez siebie adres e-mail wyczerpująca odpowiedź na wszystkie pytania zadane we wniosku. W związku z powyższym niniejsze postępowanie jako bezprzedmiotowe powinno zostać umorzone.

Wniosek o udostępnienie informacji publicznej wpłynął do organu w dniu 11 grudnia 2024 r., w formie mailowej. W niniejszej sprawie ustawowy 14 termin na udzielenie odpowiedzi upływał w dniu 25 grudnia 2024 r., a zatem pierwszego dnia Świąt Bożego Narodzenia. Jeszcze przed upływem tego terminu tj. 23 grudnia 2024 r. organ udzielił wnioskodawcy informacji, iż wnioskowane informacje nie mogą być udostępnione w terminie określonym w art. 13 ust. 1 ustawy tj. w terminie 14 dniowym, z powodu okresu

świątecznego i zwiększonej absencji pracowników z właściwych merytorycznie jednostek organizacyjnych Uczelni. Organ zatem zarówno zachował ww. ustawowy termin, jak też zgodnie z ustawą, powiadomił wnioskodawcę w tym terminie o powodach opóźnienia, jak również wskazał, w jakim terminie informacja zostanie udzielona- w terminie nie dłuższym niż 2 miesiące od daty złożenia wniosku.

Odpowiedź została udzielona w ww. terminie, o którym organ informował tj. nie dłuższym niż 2 miesiące od dnia złożenia wniosku, który upływał 11 lutego 2025 r.

Organ zaznaczył, iż wydłużenie terminu było konieczne i uzasadnione, bowiem wniosek wpłynął do Uniwersytetu w okresie około świątecznym, zaś ustawowy termin 14 dni upływał w pierwszy dzień Świąt. Odpowiedź na zadane przez wnioskodawcę pytania wymagała weryfikacji wielu dokumentów i zestawień.

Był to okres, kiedy zarówno pracownicy nie będący nauczycielami akademickimi, jak też nauczyciele akademicy przebywali na urlopach, czy też na mocy zarządzeń Rektora były to dni wolne od pracy. I tak w grudniu w Uniwersytecie: dzień 23 grudnia 2024 r. był dniem ze skróconym czasem pracy dla pracowników niebędących nauczycielami akademickimi, 24 grudnia 2024 r. Wigilia był ustanowiony przez Rektora jako dodatkowy dzień wolny od pracy, 25 i 26 grudnia- są to Święta Bożego Narodzenia, 27 grudnia był ustanowiony dla pracowników niebędących nauczycielami akademickimi dodatkowym dniem wolnym od pracy, 28 grudnia była to sobota, 29 grudnia była to niedziela, 30 grudnia 2024 r. był dniem pracującym dla ww. pracowników, 31 grudnia był ustanowiony dodatkowym dniem wolny od pracy, 1 stycznia 2025 - Nowy Rok, 2 stycznia 2025 r. był ustanowiony dodatkowym dniem wolnym od pracy, 3 stycznia 2025 r. był dniem pracującym, 4 stycznia 2025 r. była to sobota, 5 stycznia 2025 r. niedziela, zaś 6 stycznia 2025 r. było ustawowym dniem wolnym od pracy w związku ze Świętem Objawienia Pańskiego - Trzech Króli.

Również pracownicy będący nauczycielami akademickimi mieli długie okresy ferii i dni wolnych od pracy, co wynika z organizacji roku akademickiego wprowadzonej zarządzeniem Rektora nr R.Z.0211.7.2024 z dnia 20 lutego 2024 r. w dniach 23 grudnia 2024 r. – 1 stycznia 2025 r. trwały zimowe ferie (tzw. przerwa świąteczna). Na potwierdzenie tych okoliczności do odpowiedzi na skargę dołączono zarządzenia Rektora

o wyznaczeniu dodatkowych dni wolnych od pracy.

Organ dodał, że ten sam związek w dniu 23 grudnia 2024 r. wystąpił do organu z wnioskiem o udzielenie informacji niezbędnych do działalności związkowej o identycznej treści na podstawie ustawy o związkach zawodowych. Również ten wniosek musiał być przez organ rozpoznany.

Koniec roku, niezależnie od absencji pracowników, zawsze charakteryzuje się też zwiększonym nakładem obowiązków, zamykaniem roku, podsumowaniami, jak też natłokiem pism z różnych instytucji, które wymagają znacznego zaangażowania i czasu. Biorąc pod uwagę powyższe wydłużenie terminu było przez organ w pełni uzasadnione i konieczne, a przede wszystkim nastąpiło zgodnie z przepisami ww. ustawy. W niniejszej sprawie wbrew twierdzeniom wnioskodawcy w żadnym wypadku nie można mówić o bezczynności organu, jak też o jakimkolwiek naruszeniu prawa, tym bardziej rażącym naruszeniu prawa.

Rozpoznając sprawę Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Sprawa została rozpoznana w postępowaniu uproszczonym, bowiem zgodnie z art. 119 pkt 4 Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935, dalej "p.p.s.a.") sprawa może być rozpoznana w tym trybie, jeżeli przedmiotem skargi jest bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania.

Art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 1267) stanowią, iż sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej, przy czym kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. W myśl art. 3 § 2 pkt 8 p.p.s.a. kontrola ta obejmuje orzekanie w sprawach skarg na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadkach określonych w pkt 1- 4. W tym zakresie przedmiotem sądowej kontroli nie jest określony akt lub czynność organu administracji, lecz ich brak w sytuacji, gdy organ miał obowiązek podjąć działanie w danej formie i w określonym przez prawo terminie.

Na podstawie art. 149 § 1 p.p.s.a. Sąd, uwzględniając skargę na bezczynność

lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organy w sprawach określonych w art. 3 § 2 pkt 1–4 albo na przewlekłe prowadzenie postępowania w sprawach określonych w art. 3 § 2 pkt 4a:

1) zobowiązuje organ do wydania w określonym terminie aktu, interpretacji albo do dokonania czynności;

2) zobowiązuje organ do stwierdzenia albo uznania uprawnienia lub obowiązku wynikających z przepisów prawa;

3) stwierdza, że organ dopuścił się bezczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania.

Jednocześnie sąd stwierdza, czy bezczynność organu lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organ miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa (art. 149 § 1a p.p.s.a.).

Sąd, w przypadku, o którym mowa w § 1, może ponadto orzec z urzędu albo na wniosek strony o wymierzeniu organowi grzywny w wysokości określonej w art. 154 § 6 lub przyznać od organu na rzecz skarżącego sumę pieniężną do wysokości połowy kwoty określonej w art. 154 § 6 (art. 149 § 2 p.p.s.a.).

Jeżeli natomiast sąd dojdzie do przekonania że skarga jest bezzasadna – oddala ja na zasadzie art. 151 p.p.s.a.

Bezczynność podmiotu zobowiązanego do udzielenia informacji publicznej lub przewlekłe prowadzenie postępowania w tej sprawie ma miejsce wówczas, gdy w prawnie ustalonym terminie nie udzielił zainteresowanej jednostce żądanej przez nią informacji publicznej stosownie do przepisów ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 902), dalej jako u.d.i.p.; nie odmówił udostępnienia informacji na podstawie art. 16 ust. 1 u.d.i.p.; nie umorzył postępowania bądź też nie odmówił udostępnienia informacji publicznej przetworzonej w związku z niespełnieniem przez stronę warunku wskazanego w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p.

Pod pojęciem "przewlekłego prowadzenia postępowania" należy rozumieć sytuację prowadzenia postępowania w sposób nieefektywny, poprzez wykonywanie czynności w dużym odstępie czasu bądź wykonywaniu czynności pozornych, powodujących, że formalnie organ nie jest bezczynny (J. P. Tarno, Prawo o postępowaniu

przed sądami administracyjnymi. Komentarz, Wydanie 5, Warszawa 2012, str. 44; wyrok NSA z 5 lipca 2012 r., sygn. akt II OSK 1031/12). Pojęcie "przewlekłość postępowania" obejmować więc będzie opieszałe, niesprawne i nieskuteczne działanie organu w sytuacji, gdy sprawa mogła być załatwiona w terminie krótszym, jak również nieuzasadnione przedłużanie terminu załatwienia sprawy.

W przypadku złożenia skargi na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w zakresie udostępnienia informacji publicznej obowiązkiem sądu jest w pierwszej kolejności zbadanie, czy sprawa mieści się w zakresie podmiotowym i przedmiotowym u.d.i.p. Dopiero stwierdzenie, że podmiot, do którego zwrócił się wnioskodawca, był zobowiązany do udzielenia informacji publicznej, oraz że żądana informacja miała charakter informacji publicznej w rozumieniu przepisów u.d.i.p., pozwala na dokonanie oceny, czy w konkretnej sprawie można skutecznie zarzucić wskazanemu podmiotowi bezczynność w zakresie realizacji wniosku o udostępnienie informacji publicznej (por. Szustakiewicz, "Postępowanie w sprawie bezczynności w zakresie udzielenia informacji publicznej w orzecznictwie sądów administracyjnych", Przegląd Prawa Publicznego 2012, nr 6, s. 75 i n.).

Nie budzi wątpliwości i nie jest przez organ kwestionowane, że wniosek o udostępnienie informacji z 11 grudnia 2024 r. obejmował swoim zakresem informacje publiczne, a rektor uczelni publicznej jest podmiotem zobowiązanym na mocy u.d.i.p. do udostępnienia informacji publicznej. Wniosek ten obejmował trzy pytania:

„1. Jaki jest ogólny zakres obowiązków pracownika niebędącego nauczycielem akademickim, który jest zatrudniony w grupie pracowników naukowo-technicznych w Uniwersytecie Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie?

2. Jaka jest ogólna liczba pracowników niebędących nauczycielami akademickimi, którzy są zatrudnieni w grupie pracowników naukowo-technicznych w Uniwersytecie Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie? Proszę tę informację podać z podziałem na jednostki organizacyjne Uniwersytetu (np. Instytuty), w których pracownicy ci pracują.

3. Czy wśród pracowników niebędących nauczycielami akademickimi, którzy są zatrudnieni w grupie pracowników naukowo-technicznych są osoby otrzymujące

dodatkowe wynagrodzenie za prace na rzecz związków zawodowych? Jeżeli tak, to proszę podać, w jakim instytucie taka osoba pracuje I na rzecz jakiego związku zawodowego wykonuje tę dodatkową."

Wniosek wpłynął 11 grudnia 2024 r., a 23 grudnia 2024 r. organ poinformował wnioskodawcę, że z powodu okresu świątecznego i zwiększonej absencji pracowników informacje nie mogą zostać udostępnione w terminie czternastu dni. Poinformowano też, że wniosek zostanie rozpatrzony w możliwie najszybszym terminie, nie dłuższym niż dwa miesiące od daty złożenia wniosku.

Ostatecznie kompletnej odpowiedzi do wniosek udzielono 3 lutego 2025 r. – po wniesieniu skargi, lecz przed dniem jej rozpatrzenia przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie. Z tego względu w pkt I wyroku Sąd umorzył jako bezprzedmiotowe postępowanie w zakresie zobowiązania organu do wydania aktu lub podjęcia czynności – na podstawie art. 161 § 1 pkt 1 p.p.s.a.

Okoliczność ta nie zwalnia Sądu od oceny, czy w sprawie miało miejsce przewlekłe prowadzenie postępowania oraz czy ewentualna przewlekłość miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa.

Terminy załatwienia wniosku o udostępnienie informacji publicznej zostały określone w art. 13 u.d.i.p. Zgodnie z ust. 1 art. 13 udostępnianie informacji publicznej na wniosek następuje bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku, z zastrzeżeniem ust. 2 i art. 15 ust. 2. W myśl ust. 2 art. 13 jeżeli informacja publiczna nie może być udostępniona w terminie określonym w ust. 1, podmiot obowiązany do jej udostępnienia powiadamia w tym terminie o powodach opóźnienia oraz o terminie, w jakim udostępni informację, nie dłuższym jednak niż 2 miesiące od dnia złożenia wniosku.

Z formalnego punktu widzenia wymogi tego przepisu w sprawie zostały zachowane, bowiem przed upływem czternastodniowego terminu wynikającego z art. 13 ust. 1 u.d.i.p. organ poinformował wnioskodawcę o braku możliwości załatwienia wniosku w tym krótkim terminie, a jednocześnie udzielił odpowiedzi przed upływem terminu dwumiesięcznego wynikającego z art. 13 ust. 2 u.d.i.p.

Trzeba jednak zaznaczyć, że wydłużenie terminu do udzielenia odpowiedzi musi

być uzasadnione czynnikami obiektywnymi – i tylko wówczas nie będzie ono miało charakteru bezczynności czy też przewlekłego prowadzenia postępowania. Gdyby przyjąć, że organ zobowiązany do udostępnienia informacji może w sposób nieograniczony wydłużać czternastodniowy termin do dwóch miesięcy, ten podstawowy termin załatwienia wniosku byłby w istocie iluzoryczny. Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 24 listopada 2021 r., sygn. III OSK 4230/21 (LEX nr 3263628) brak uzasadnionych powodów przedłużenia terminu do rozpoznania wniosku o udostępnienie informacji publicznej nie daje podstawy do przyjęcia, że powiadomienie o wydłużeniu rozpoznania sprawy jest skuteczne i zwalnia organ z zarzutu bezczynności. Z kolei w wyroku z dnia 5 marca 2024 r., sygn. III OSK 370/23 (LEX nr 3756267) Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że przepisy u.d.i.p. nie wskazują, jakie powody opóźnienia są dopuszczalne, należy jednak uznać, że muszą to być powody bezpośrednio związane z opóźnieniem w udostępnieniu konkretnej informacji publicznej. Muszą to być zatem powody powiązane z rodzajem żądanej informacji (jej zakresem, przedmiotem, formą), a nie inne przyczyny (natury ogólnej) leżące po stronie podmiotu zobowiązanego. Przykładowo ze wskazanego uprawnienia organ może skorzystać wówczas, gdy zachodzą uzasadnione wątpliwości co do zakresu wniosku (np. wniosek jest nieprecyzyjny, wielowątkowy lub zachodzi wątpliwość, czy dotyczy on informacji publicznej).

W innym wyroku Naczelny Sąd Administracyjny wyraził stanowisko, że przedłużenie terminu załatwienia wniosku o udzielenie informacji publicznej na podstawie art. 13 ust. 2 u.d.i.p. jest możliwe w związku z okresem urlopowym, gdyż realizacja ustawowego prawa pracowników samorządowych do wypoczynku powoduje braki kadrowe po stronie organu, które oddziałują na niemożność załatwienia sprawa pozostających w zakresie właściwości organu w ustawowych terminach (wyrok z dnia 28 czerwca 2023 r., sygn. III OSK 820/22, LEX nr 3611867).

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy trzeba zaznaczyć, że organ usprawiedliwiał przedłużenie terminu do załatwienia wniosku okresem okołoświątecznym i noworocznym, wskazując na wyznaczenie przez Rektora dodatkowych dni wolnych od pracy. Okres ten rozpoczynał się jednak 23 grudnia 2024 r.

(a więc dwunastego dnia od złożenia wniosku) i kończył 6 stycznia 2025 r. Tymczasem wniosek został załatwiony dopiero 3 lutego 2025 r. Nawet gdyby przyjąć, że z powodów wskazywanych przez organ utrudnione było załatwienie wniosku w okresie od 23 grudnia do 6 stycznia i w tym okresie bezczynność organu uznać niejako za usprawiedliwioną, to jednak w dalszym ciągu organ potrzebował do załatwienia wniosku 36 dni (11 dni w grudniu 2024 r. oraz 25 dni licząc od 7 stycznia do 3 lutego 2025 r.). Mimo, że w piśmie z 23 grudnia 2024 r. organ poinformował wnioskodawcę, że „wniosek zostanie załatwiony w możliwie najszybszym terminie", organ udzielił odpowiedzi dopiero dwunastego dnia po wniesieniu skargi na przewlekłe prowadzenie postępowania. W ocenie Sądu tak długi okres załatwienia wniosku stanowił przewlekłe prowadzenie postępowania o charakterze rażącym.

Na usprawiedliwienie tak długiego okresu rozpoznania wniosku, oprócz okresu świąteczno – urlopowego organ podał, że odpowiedź na zadane przez wnioskodawcę pytania wymagała weryfikacji wielu dokumentów i zestawień, w tym wyszukania odpowiednich zarządzeń, dokonania zestawień ilości pracowników i weryfikacji jednostek, w których są zatrudnieni, zakresu ich obowiązków, tak aby dane były jak najbardziej aktualne, a wreszcie sięgnięcia do teczek osobowych konkretnych osób, aby przygotowywane zestawienia ostatecznie zweryfikować (np. w zakresie zapytania o dodatkowe wynagrodzenie za pracę na rzecz związków zawodowych, trzeba było to zweryfikować na podstawie konkretnych dokumentów, w tym wniosków, które w znacznej części są w formie papierowej). Praca ta była wykonywana przez różne jednostki, tak administracyjne - Dział Spraw Pracowniczych - Sekcja ds. Kadr oraz Sekcja ds. Wynagrodzeń, jak też były w tym zakresie kierowane pytania do Dyrektorów właściwych instytutów.

Argumentacja ta nie jest przekonująca. Zakres żądanych we wniosku informacji w ocenie Sądu nie był aż tak rozległy, by usprawiedliwione było jego załatwianie przez 36 dni. Potwierdza to również zakres udzielonej ostatecznie odpowiedzi na wniosek, która w zasadzie ogranicza się do jednozdaniowej odpowiedzi na każde z zadanych pytań. Nie było potrzeby anonimizacji danych ani ich szczególnego opracowania. Zatem pomimo, że Rektor zachował dwumiesięczny termin, o którym mowa w art. 13 ust. 2 u.d.i.p., to

jednak w ocenie Sądu w sprawie zaistniała przewlekłość o charakterze rażącego naruszenia prawa – o czym orzeczono w pkt II wyroku na podstawie art. 149 § 1a p.p.s.a. W żadnym zaś wypadku usprawiedliwienia dla przewlekłości nie stanowi podnoszona przez organ konieczność załatwienia innego wniosku strony skarżącej o udostępnienie informacji publicznej.

W pkt III wyroku Sąd oddalił skargę w zakresie wniosku o wymierzenie organowi grzywny. Zgodnie z art. 149 § 2 p.p.s.a. sąd w przypadku, o którym mowa w § 1, może orzec z urzędu albo na wniosek strony o wymierzeniu organowi grzywny w wysokości określonej w art. 154 § 6 lub przyznać od organu na rzecz skarżącego sumę pieniężną do wysokości połowy kwoty określonej w art. 154 § 6. Z brzmienia powołanego przepisu wynika, że ustawodawca sądowi pozostawił ocenę, czy okoliczności sprawy wskazują na potrzebę zdyscyplinowania organu, który dopuszcza się bezczynności lub przewlekłości w prowadzeniu postępowania. W przypadku grzywny, o której mowa w art. 149 § 2 p.p.s.a., główną funkcją jej wymierzenia jest niewątpliwie dyscyplinowanie organów. W realiach niniejszej sprawy Sąd uznał, że szczególne okoliczności, wskazujące na konieczność nałożenia na organ grzywny nie zachodzą, albowiem nie sposób przyjąć, że przewlekłe prowadzenie postępowania było pozbawione jakiegokolwiek racjonalnego uzasadnienia, nacechowane złą wolą organu lub lekceważącym podejściem do obowiązków w zakresie udostępnienia informacji publicznej.

O kosztach orzeczono na zasadzie art. 200 p.p.s.a., zgodnie z którym w razie uwzględnienia skargi przez sąd pierwszej instancji przysługuje skarżącemu od organu, który wydał zaskarżony akt zwrot kosztów postępowania niezbędnych do celowego dochodzenia praw. Zasądzona kwota 100 zł została przez stronę skarżącą wniesiona tytułem wpisu od skargi.

Na oryginale właściwe podpisy
Zgodność
Starszy Referent
Katarzyna Opilka